

Synodale Kerk: hier en nu samen op weg

Op 26 en 27 februari kwamen een kleine vijftig parochianen vanuit onze federatie bij elkaar om met elkaar te spreken over de toekomst van de Kerk. De bisschoppen van Nederland hebben ons gevraagd ons daarbij te richten op de thema's vieren, medeverantwoordelijk voor missie, en dialoog in Kerk en samenleving. De gesprekken verliepen in een goede sfeer. De deelnemers waren er blij mee. Het lidmaatschap van de Kerk en vooral van de lokale geloofsgemeenschap is belangrijk voor hen, het inspireert hen, geeft hen kracht en rust. Hieronder belicht ik zonder in detail te gaan drie rode lijnen die mij opvielen.

Begrijpelijke taal

Vooraf bij het bespreken van het thema 'vieren' kwam aan de orde dat de taal van de Kerk veraf staat van de taal van de kerkgangers en zeker van de jongeren onder hen. Zowel taal als rituelen en symbolen verliezen hun kracht als ze niet verstaan worden. Dit geldt voor het Latijn, maar ik ben bang dat dit ook geldt voor de teksten van Huub Oosterhuis. Schoonheid is een belangrijke waarde maar hoezeer mag het ten koste gaan van verstaanbaarheid? Hoe sluiten we aan bij de beleving van ons gehoor en spreken we de taal van het volk?

Waarden en normen

Meestal wordt er gesproken over normen en waarden, maar het zijn de waarden die voorop staan, de normen vloeien eruit voort. De Kerk heeft een grote morele kracht. Zij staat voor belangrijke waarden en heeft daarmee een waardevolle boodschap voor de gehele samenleving. Een dialoog in Kerk en samenleving vraagt dat de nadruk ligt op de waarden en niet op de normen, niet op geboden en verboden. Dialoog vraagt de ander te respecteren en ruimte te laten voor het eigen geweten. Een grote mate van leerstelling doet de ander afhaken en maakt de Kerk betekenisloos. Zowel missie als medeverantwoordelijkheid voor de samenleving vraagt om werkelijk deel te nemen aan het maatschappelijk gesprek en het gesprek tussen de generaties. Het vraagt om vrijmoedigheid in het spreken, maar ook om bescheidenheid gezien ons eigen doen en laten. Angst is ook hier een slechte raadgever.

Eenheid in verscheidenheid

Alle mensen zijn geschapen naar Gods beeld. Ieder is op zijn eigen wijze een kind van God. Dat maakt hen fundamenteel gelijkwaardig. Onze verscheidenheid is de basis voor de gemeenschap. Door de verscheidenheid zijn we voor elkaar van betekenis. Een synodale Kerk vraagt respect voor de gelijkwaardigheid en verscheidenheid, voor de erkenning van ieders rol en verantwoordelijkheid binnen de Kerk. Hierbij vraagt de positie van de vrouw onze bijzondere aandacht. Wil iedere gelovige inhoud kunnen geven aan de eigen verantwoordelijkheid is verdieping van het geloof gewenst. Kunnen bijdragen aan de opdracht van de Kerk vraagt dat ieder in staat is woorden te geven aan het eigen geloof. Verscheidenheid vraagt ruimte voor lokale verschillen, voor de verschillende culturen die de mensheid kent.

Pier Tolsma, diaken